

Mười năm trái qua

• Truyện ngắn của
PHÚ CÁT

Chiều nay Dũng rời thư viện sớm hơn thường lệ. Ngày mai bắt đầu kỳ thi cuối năm cho năm cuối của chàng. Dũng không muốn lạm dụng mấy cái tết bào não trước một kỳ thi quan trọng như vậy. Suốt cả hai tuần vừa rồi, đêm nào Dũng cũng ở lại thư viện ôn bài cho tới nửa đêm mới về nhà. Kỳ thi lần này hết sức quan trọng với Dũng; có lẽ chỉ kém thua lần thi vào đại học ở Sài Gòn mươi năm trước đây. Dũng phải ra trường năm này, và Dũng phải ra trường với điểm cao để còn có cơ may tìm được một chỗ làm. Kinh tế Ca-li đang xuống dốc thê thảm. Có thì giờ đọc báo hàng ngày mới thấy được mức độ mong manh để tìm ra một chỗ làm cho kẻ như chàng với bốn năm đại học và không có kinh nghiệm chuyên môn ở Mỹ.

Dũng dự tính tối nay sẽ không ăn cơm ở nhà. Hãy tắm rửa sạch sẽ cái đã rồi nhâm tim một quán ăn Việt trên phố, đá một chầu no nê thoải mái để thưởng công sau hai tuần kham khổ. Sau đó sẽ bò tới một quán cà phê thơ mộng, nhâm nhi một ly cà phê đá, rít thêm một ít hơi thuốc lá và dĩ nhiên thưởng thức thêm vài bản nhạc tình. Tắm xong, đang thay áo quần thì

tiếng điện thoại vang lên. Dũng bắt điện thoại lên trong khi tay kia vẫn đang cài khuy áo.

- Hello.
- Cho tôi nói chuyện với Dũng ạ.
- Dũng đây.

Cô gái bên kia đầu giây ngập ngừng, rồi tiếp tục với giọng nhẹ nhàng hết sức quen thuộc:

- Dũng biết ai đang gọi cho Dũng không?
- Có phải Nghi không?

Dũng thốt lên mà không cần một giây suy nghĩ. Tựa như một góc nào đó trong trí não chàng có cơ phận ghi nhớ giọng nói của những người thân xưa, và Nghi là một trong những giọng đó.

- Dũng rồi, Nghi đây. Ủa sao Dũng nhận ra giọng Nghi hay vậy?

Dũng lúng túng không biết giải thích ra sao đây. Đã hơn mươi năm rồi kể từ mùa hè cuối cùng ở Huế trước khi Dũng vào Sài Gòn học. Dũng quen Nghi khi cùng học chung lớp 12 ở Huế. Tình cảm hai đứa không gì khác hơn ngoài tình bạn. Ngoài giờ học chung ra ở lớp, bạn bè hay kéo nhau đạp xe đạp qua Cồn ăn chè, hay rủ nhau lên các lăng tẩm để du ngoạn. Hình như

hồi đó chả có đứa nào có bồ bịch gì; mà nếu có thì Dũng hoàn toàn không biết. Dũng vào Sài Gòn ở được bảy năm thì vượt biên. Những bạn bè cùng lớp giờ đây mỗi đứa một ngả như bầy chim lạc đà. Có đứa du học trước 75, có đứa kẹt lại ở Huế, và có đứa sống lây lắt ở Sài Gòn trong các căn gác trọ xơ xác. So với thời gian còn ở lại Sài Gòn, Dũng thấy cuộc sống ở Mỹ tương đối có thoải mái hơn. Tuy nhiên, Dũng vẫn chưa có thời giờ nghĩ đến việc có một người bạn khác phái để chia sẻ những điều mà một thanh niên ở tuổi Dũng có thể san sẻ. Dũng hầu như quên mất tên, và những kỷ niệm đẹp với bạn bè năm xưa.

Thay vì trả lời câu hỏi của nàng, Dũng hỏi Nghi hàng chục câu hỏi. Qua đó, Dũng được biết Nghi hiện đang ở cùng một thành phố với Dũng. Nghi rời Việt Nam trước Dũng một năm. Định cư ở Mỹ, Nghi đã mau mắn học lại và đã ra trường. Hiện nay nàng đã được phỏng vấn bởi nhiều hãng và có thể được gọi đi làm bất cứ lúc nào. Trong dịp chuyện trò với một người bạn, nàng tình cờ biết được số điện thoại của Dũng và Nghi gọi ngay trong chiều hôm ấy. Dũng quên mất đi chương trình rùm beng sắp đặt sẵn của chàng, Dũng hỏi xem liệu có thể đến thăm Nghi ngay được không. Chàng bắt được sự đồng ý ngay từ phía bên kia đường giây điện thoại.

Đoạn đường xa lộ có mấy dặm đường hôm ấy có vẻ dài như hàng chục dặm. Trước khi tới nhà Nghi, Dũng đã ra sớm trước một exit, và bị bấm còi một lần vì không dừng lại ở bảng stop bốn chiều. Cũng may cảnh sát lưu thông hôm đó đều về nhà ăn cơm sớm, không ai làm việc overtime. Gặp lại Nghi sau hơn mười năm, Dũng thấy Nghi trẻ và xinh hơn xưa. Trước đây Dũng ít chú tâm về bè ngoài của người bạn ấy. Thế nhưng hôm nay đây, trong ánh đèn ấm cúng của căn phòng khách yên tĩnh, chàng lắng nghe từng tiếng nhẹ nhàng phát ra từ cô bạn gái năm nào. Từng cử chỉ, cái nhìn và cả khi các ngón tay Nghi vân vê vào nhau cũng không thoát khỏi ánh mắt của Dũng. Hình như Dũng cũng cảm nhận Nghi đang trải qua những cảm giác bồn chồn, hồi hộp như Dũng. Có khi hai ánh mắt bắt gặp nhau và Nghi đảo mắt nhanh để tránh cái nhìn của Dũng. Chiều hôm đó, hai đứa to to nhỏ nhở chuyện cũ, chuyện mới cho tới mươi hai giờ khuya. Dũng thật ra muốn ngồi thêm xong thấy bất tiện nên dành chia tay ra về. Khi chia tay ở đầu ngõ, Dũng sực nhớ ra là vì hấp tấp vội vàng khi đến đã để quên chìa khóa lại trong

xe. Hai đứa loay hoay ráng mở cửa bằng cái móc áo mãi không được. Cuối cùng Dũng phải diện thoại hàng bảo hiểm của chàng để phái thợ chuyên môn đến mở cửa xe hộ. Phải tới hơn một giờ đêm Dũng mới rời khỏi nhà Nghi. Trước khi chia tay, Dũng không quên xin số điện thoại của Nghi để tiện liên lạc sau này.

Kỳ thi cuối khóa tương đối khả quan, ngoại ngữ môn thi đầu tiên vào sáng hôm sau bị điểm C vì thiếu ngủ. Sau kỳ thi Dũng có gọi lại số điện thoại của Nghi thì được biết nàng không còn ở đó nữa. Nàng đã nhận việc làm ở một thành phố khác. Vài tháng sau, đến phiên Dũng kiểm được việc làm cách chỗ ở cũ gần cả ngàn cây số. Thế là buổi gặp gỡ hôm đó lại trở thành kỷ niệm cũng như muôn nghìn kỷ niệm đẹp khác của đời Dũng.

Mười năm nữa lại trôi qua...với bao đổi thay. Giờ đây, Dũng đã có gia đình và con cái. Những sự căng thẳng của công việc và trách nhiệm chăm sóc mấy nhóc tì làm cho cuộc sống Dũng trôi qua như gió lốc. Chàng không còn thì giờ để nhớ về kỷ niệm, hay những cơ hội đã qua trong đời sống chàng. Triết lý cuộc sống càng lúc càng đơn giản: hãy chụp lấy cơ hội, hay hãy sẵn sàng cho cơ hội mới, đừng bao giờ tiếc nuối những cơ hội bị bỏ qua trong quá khứ. Cứ thế Dũng yên tâm cày bừa, làm việc. Giá mà Dũng phải trả cho triết lý sống đó là dấu hiệu dãng trí của chàng. Thỉnh thoảng Dũng hay quên trước quên sau. Vợ Dũng nhận thấy tật dãng trí của chồng nên cẩn thận soạn sẵn một tờ list các việc cần làm mỗi ngày cho chàng để nhắc nhở chàng. Có khi Dũng quên đem theo mình cả tờ giấy nhắc nhở đó.

Cách đây hai tháng, Dũng tình cờ bắt được liên lạc với Nghi qua E-mail. Nghi giờ đây đã có gia đình và con cái. Lần nói chuyện qua điện thoại đầu tiên sau mươi năm mất liên lạc kéo dài cả tiếng đồng hồ. Dũng nhận thấy giọng nói của Nghi vẫn nhỏ nhẹ và ấm áp như năm nào. Tuy không nói thẳng ra, cả Dũng và Nghi đều đồng ý rằng cái tình bạn thuần túy năm xưa nay đã đến lúc biến thành tình đồng nghiệp. Cơ hội hiện nay của hai đứa là cơ hội tiến thân về phía trước. Còn buổi gặp gỡ đêm nào mươi mấy năm trước đây giờ này vẫn chỉ là một kỷ niệm đẹp.